

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๔๐

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00040

๔๐...

นายขุนทองเข้ามาอยู่ในวัดป่ามะม่วง แล้วก็ได้ช่วยงานท่านพระครูอย่างแข็งขัน ตั้งแต่การดูแลรักษาความสะอาดของกุฏิไปจนถึงการต้อนรับขับสู้บรรดาแขกเหรื่อ ที่มาหาท่านเจ้าอาวาสด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กัน ทั้งยังจัดตารางวันเวลาในการรับแขกติดไว้ที่หน้ากุฏิ เพื่อให้ท่านพระครูจะได้มีเวลาพักผ่อน และทำกิจธุระส่วนตัวของท่าน คือ การเขียนหนังสือคู่มือการสอบอารมณ์กรรมฐานให้แล้วเสร็จ

ท่านพระครูให้นายสมชายขึ้นไปอยู่ชั้นบนของกุฏิซึ่งมีห้องเล็ก ๆ ว่างอยู่ แล้วให้นายขุนทองอยู่ห้องชั้นล่างแทน ลูกศิษย์หนุ่มยินดีปรีดาเสียหนักที่ได้คนมาช่วยแบ่งเบาภาระ แม้จะรู้สึกขัดลุกหลุกตากับจริตจะก้านของฝ่ายนั้น ก็ยังดีกว่ารับภาระหนักอยู่แต่ผู้เดียว

อุปนิสัยอย่างหนึ่งของนายขุนทอง คือเป็นคนรักสัตว์ ตอนอยู่กับพ่อแม่ที่บ้าน ก็จิวตรประจำวันของเขาก็คือเลี้ยงดูให้อาหารแก่หมูหมากาไก่ เวลาแต่ละวันจึงหมดไปกับการรูนว้ายกับสัตว์เหล่านี้

เมื่อมาอยู่วัดป่ามะม่วง นายขุนทองก็มีได้มาเมื่อเปลา่ หากชอบหิวลูกสุนัขที่หย่านมแม่แล้วมาด้วยถึงสามตัว คือ เจ้าหมี เจ้าโฮม และเจ้าขาว ลูกสุนัขสามตัวนี้เกิดจากแม่เดียวกัน และวันเดียวกัน แต่เจ้าหมีดูตัวใหญ่กว่าเพื่อน ขนของมันสีดำสนิทและรูปร่างหน้าตาน่าจะเป็นหมีมากกว่าหมา เพราะเหมือนหมีมากกว่า

เจ้าโฮมกับเจ้าขาวตัวเล็กกว่าเจ้าหมีเกือบครึ่ง ทั้งหน้าตาของมันก็บ่งบอกว่าเป็น “หมาน้อย หมาน้อย ธรรมดา” เจ้าโฮมนั้นขนสีน้ำตาล ขณะที่เจ้าขาวขนสีเดียวกับชื่อ

นายขุนทองรักลูกสุนัขสามตัวนี้มาก ถึงขนาดแบ่งชั้นวรรณะให้เสร็จสรรพ เพื่อจะได้ไม่ปะปนกับพวก “หมาวัด”

แต่ถึงจะเป็น “หมามีปลอกคอ” หากเจ้าสามพี่น้องก็มีได้เยอหยิ่งจองหอง จึงไม่เป็นที่เขม่นเข่นขี้ขวงของหมาวัดตัวอื่น ๆ นายขุนทองอนุญาตให้เจ้าหมี เจ้าโฮม และเจ้าขาว เข้ามานอนในกุฏิชั้นล่างซึ่งท่านพระครูก็มีได้ว่ากระไร เพราะท่านเองก็รู้สึกถูกชะตากับเจ้าหมี

เป็นพิเศษ ถึงกับต้องตรวจสอบด้วย “เห็นหนอ” และรู้ว่าในอดีตมันเคยเป็นทหารคู่มือของท่าน น่าเสียดายที่ต้องมาอุบัติในกำเนิดเดรัจฉานซึ่งเป็นทุกขภูมิ

เหล่าสัตว์ที่เกิดในทุคติภูมินั้นถูกจัดให้อยู่ในประเภท “อเวไนยสัตว์” จึงไม่อาจ “รับ” ธรรมะได้ แต่ก็คงจะเป็น “บุญ” ของมันที่ได้มาพบท่าน เพราะชาติต่อไปมันจะไม่ต้องเกิดในอบายภูมิอีก ท่านจะต้อง “ลั่น” มันให้ถึงที่สุด

“หลวงลุงสะ หินก้อนนั้นกะกะจ้ง เอาไปไว้ที่อื่นไม่ได้หรือสะ” นายขุนทองถาม หลังจากที่ท่านพระครูฉันภัตตาหารเสร็จ ตั้งแต่เข้ามาอยู่ในกุฏิ เขาก็จัดการให้ท่านฉันเสียที่ชั้นบน เพราะแขกบางคนชอบมาพูดคุยซักถามขณะที่ท่านกำลังฉัน

“ก้อนไหนล่ะ”

“ก้อนที่รูปร่างเหมือนไข่มุกนี่สะ”

“ข้าไม่เคยเห็นไข่มุกเลยนี่ก็ไม่ออก แต่ถ้าเอ็งหมายถึงก้อนที่วางอยู่ด้านขวาของอาสนะ ข้าก็จะบอกเอ็งว่าอย่าไปยุ่งกับเขา เพราะเขาไม่ใช่ก้อนหินธรรมดา”

“แหม หลวงลุงก็ หนูถามดี ๆ ก็ต้องยวนด้วย” หลานชายต่อว่าพลางค้อนปะหลับปะหลือก ท่านพระครูชินเสียแล้วกับกิริยาเช่นนี้ จึงไม่พูดไม่ว่าให้เขาต้องรำคาญหู

“ก็ที่กุฏิหลวงลุงมันมีหินที่ก้อนล่ะ ตั้งแต่เข้ามาอยู่หนูก็เห็นก้อนเดิมนั้นแหละ แล้วที่ว่าไม่ใช่ธรรมดานะมันเป็นของวิเศษหรือสะ” หนูม้วยยี่สิบเอ็ดถาม

“อย่าไปเรียกเขาว่า “มัน” ข้าจะบอกให้เอ็งรู้ แล้วก็อย่าเที่ยวไปบอกคนอื่นล่ะ หินก้อนนั้นมีวิญญูณสิงอยู่ เขาอยากมาปฏิบัติกรรมฐาน ข้าก็เลยให้เขาอยู่ชั้นล่าง”

“ผู้หญิงหรือผู้ชายสะ” นายขุนทองถาม เขาเชื่อว่าผีมีจริง แล้วเขาก็เป็นคนไม่กลัวผี จึงไม่ได้ส่งเสียงกรีดกร๊าดออกมา

“ผู้ชาย”

“หล่อไหมสะ”

“เอ็งถามทำไม”

“ถ้าหล่อหนูจะได้จีบเป็นแฟนนะซีสะ มีแฟนเป็นผีมันเท่หยอกซะเมื่อไหร่” คนที่คิดว่าตัวเป็นผู้หญิงตอบ ท่านพระครูรีบห้ามว่า

“นี่ขอเสียทีเถอะเจ้าขุนทอง เอ็งอย่าได้มาคิดลามกจกเปรตในกุฏิของข้า ที่ข้าให้เอ็งมาอยู่ที่นี่ก็เพื่อให้มาทำความดีนะ”

“คนอยากมีแฟนมันชั่วยังงี้ล่ะสะ” คนถูกว่าย้อน

“มันวิปริตผิดเพี้ยนไป แล้วก็ยังผิดกฎหมายด้วย อีกประการหนึ่งเขาก็มีคู่รักแล้ว เอ็งเห็น เสาสี่เหลี่ยมฝังอยู่ที่ต้นปีบหลังกุฏินั้นไหม นั่นแหละแฟนเขาละ”

“เสาสีดำนั้นหรือฮะ” ท่านพระครูตอบว่า

“ถูกแล้ว วิญญาณผู้หญิงอยู่ในนั้น เขาตามผู้ชายในก้อนหินมา” ฟังแล้วนายขุนทองก็ ร้องกรีด

“ว้าย ตาเถนหกคะเมนตีลังกาเจ้าข้าเอ๋ย เป็นผีก็ยังไม่ยอมมีผี ผีอยากมีผี อีขุนทอง ไม่แค้ยไม่เคยพบ ไม่เคยเห็น”

“ผีอยากมีผีก็ยังไม่วิปริตเท่าผู้ชายอยากมีผีหรือขุนทองเอ๋ย” ท่านพระครูพูด ประชดประชัน

“แถมยังอยากมีผีเป็นผีด้วยไซ้ไหมฮะ” แทนที่จะโกรธ นายขุนทองกลับพูดโต้ตอบ คนเป็นหลวงลุงอย่างไม่ลดละ ท่านพระครูได้เรียนรู้นิสัยหลานชายเพิ่มขึ้น ปกติผู้ชายที่มี จิตใจเป็นผู้หญิงนั้นมักจะกลัวผี ชี้โกรธ แล้วก็ปากจืด หากนายขุนทองมิได้เป็นเช่นนั้น ท่าน มองเห็นความหวังอยู่รำไรว่าคงจะช่วยเขาได้

“เมื่อไหร่เอ็งจะหายตัดจริตดีดัดดินซังกที่นะเจ้าขุนทอง” ท่านพูดเป็นเชิงปรารภ

“ไม่มีทางไม่มีทาง ก็ฟ้าเขาลิขิตให้หนูเป็นยังงี้ก็ต้องเป็นยังงี้แหละฮะหลวงลุง” ชาย หนุ่มว่า

“เอ็งเชื่อฟ้ามากกว่าเชื่อกรรมงั้นหรือ”

“หนูอยู่ใต้ฟ้าแล้วไม่เชื่อฟ้าได้ไงละฮะ”

“ข้าก็อยู่ใต้ฟ้าเหมือนกับเอ็ง แต่ข้าไม่เชื่อเรื่องฟ้าลิขิต ข้าเชื่อเรื่องกรรมลิขิตเท่านั้น”

“หนูไม่จำเป็นต้องเชื่อเหมือนกับหลวงลุงนี่ฮะ หรือหลวงลุงว่าจำเป็น” ชายหนุ่มย้อน ถาม

แน่นอน ข้าไม่ได้บังคับให้เอ็งเชื่อเหมือนข้า เพียงแต่อยากให้เอ็งเชื่อในสิ่งที่มันจริง ไม่ใช่เชื่อลม ๆ แล่ว ๆ แบบนั้น”

“โอ๊ย เรื่องความเชื่อเนะ จะบังคับกันไม่ได้หรอกฮะหลวงลุง คนเราทำกรรมมาไม่ เหมือนกัน ต่างกรรมต่างวาระ แล้วจะให้คิดเหมือนกัน เชื่อเหมือนกันได้ไง จริงไหมฮะ”

“โอ้โฮ วันนี่วันอะไรหนอ พ่อขุนทองถึงได้พูดเข้าที่ตีนัก” ท่านพระครูเอ๋ยปากชม

“วันศุกร์ขึ้น ๙ ค่ำ เดือนสาม ปีชาล พุทธศักราช ๒๕๑๗ ฮะ” นายขุนทองตอบเพราะ เพิ่งดูปฏิทินมา

“เอ็งจะทำอะไรก็ไปทำเถอะไป ประเดี๋ยวข้าจะเขียนหนังสือต่อ” ท่านพระครู “โล่” ทางอ้อม ซึ่งนายขุนทองก็ไม่ว่าอะไร เขากราบสามครั้งแล้วจัดแจงเก็บสำรับเพื่อจะยกมารับประทานกับนายสมชายที่กุฏิชั้นล่าง

ท่านพระครูลงมาล้างมือบัวปากในห้องน้ำ แล้วขึ้นไปเขียนหนังสือต่อ บ่ายสองโมง จึงจะลงไป “รับแขก” ตามตารางที่นายขุนทองจัดให้

พระบัวเหี่ยวปฏิบัติกรรมฐานเสร็จจึงแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลไปยังบิดามารดา เจ้ากรรมนายเวร และสรรพสัตว์ หลังจากฉันเช้าแล้วท่านก็เริ่มเดินจงกรมและนั่งสมาธิไปจนได้เวลาฉันเพล ปฏิบัติเช่นนี้ทุกวันจนเป็นกิจวัตร เว้นเสียแต่ว่าวันใดมีธุระหรือข้อสงสัยจะต้องเรียนถามพระอุปัชฌายาจารย์ จึงจะไปหาท่านที่กุฏิ

“ท่านเริ่มจะชินกับการดำเนินชีวิตแบบสมณเพศ เป็นชีวิตที่เรียบง่ายและสุขสงบ ไม่ต้องตกเป็นทาสของกิเลสตัณหา ไม่ถูกมันชักจูงไปให้ชีวิตต้องร้อนรอนกระวนกระวาย บัดนี้ท่านตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่า จะดำรงคงอยู่ในเพศบรรพชิตไปจนกว่าวาระสุดท้ายแห่งชีวิตจะมาถึง ไม่คิดที่จะสึกออกไปแต่งงานมีเหย้ามีเรือนเฉกเช่นคนอื่น ๆ

ความหวังของท่านในบัดนี้คือ อยากพบ “พระในป่า” ที่เคยสอนกรรมฐานให้ท่านพระครูที่ป่าดงพระยาเย็นเมื่อห้าหกปีก่อน พระบัวเหี่ยวมีความเชื่อว่า “พระในป่า” ที่ท่านพระครูพูดถึงนั้นเป็นองค์เดียวกับพระอรหันต์ผู้มีนามว่า อุตตระ ที่พระเจ้าอโศกมหาราชส่งมาเผยแพร่พระพุทธศาสนายังดินแดนสุวรรณภูมิในช่วงปีพุทธศักราช ๒๑๘ - ๒๖๐ อันเป็นระยะเวลาที่พระองค์ครองราชสมบัติ ณ พระนครปาฏลีบุตร ความรู้อันนี้พระบัวเหี่ยวได้มาจากตำราเล่มหนึ่งที่ขอยืมมาจากพระมหาบุญในตำราได้กล่าวว่า

“พระเจ้าอโศกมหาราชทรงส่งศาสนทูตออกไปเผยแพร่พระศาสนาในนานาประเทศ ทรงส่งพระโสณะกับพระอุตตระมายังดินแดนสุวรรณภูมิ...”

พระบัวเหี่ยวเคยนำเรื่องนี้ไปเรียนถามท่านพระครู แต่ก็ไม่ได้รับการยืนยัน ขณะเดียวกันท่านก็ได้ปฏิเสธ เพียงแต่บอกว่าเมื่อใดที่ท่านเกิดปัญหาที่ไม่สามารถแก้ได้ ก็จะไปถาม “พระในป่า” โดยไม่จำเป็นต้องเดินทางไปถึงป่าดงพระยาเย็น

ภิกษุวัยยี่สิบหาอธิบายให้ผู้อื่นฟังไม่ได้ว่าทำไมท่านจึงเชื่อแบบนี้ เพราะมันขัดกับหลักของเหตุผล ปกติมนุษย์จะมีอายุอย่างมากก็ไม่เกินร้อยปี ที่จะมาอยู่ได้ตั้งสองพันกว่าปี นั้น ไม่น่าจะเป็นไปได้ บอกใครก็คงไม่มีใครเชื่อ เพียงได้อ่านเรื่องของพระเจ้าอโศกมหาราชกับได้ฟังเรื่อง “พระในป่า” จากท่านพระครู ท่านก็นำความคิดนี้ไปผสมผสานกันเสร็จสรรพว่า

พระอุตรระก็คือพระในป่า ยิ่งเห็นท่านพระครูไม่ปฏิเสศท่านก็ยิ่งเชื่อแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ทั้งยังมั่นใจว่าวันหนึ่งท่านจะต้องพิสูจน์ความเชื่อนี้ให้ได้ ท่านพระครูพูดเป็นปริศนาไว้ว่า

“ถ้าเธอมีความมุ่งมั่นที่จะรู้ วันหนึ่งเธอจะต้องรู้ ฉันต้องการให้เธอรู้ด้วยตัวเองมากกว่าให้รู้เพราะการบอกเล่าของฉัน”

พระบัวเหี่ยวกำลังจะไปหอดฉัน พอท่านเปิดประตูห้องออกมา ก็พบจดหมายฉบับหนึ่งวางอยู่ เมื่อหยิบขึ้นมาดูก็เห็นว่าเป็นของท่าน จึงเปิดออกอ่าน เป็นลายมือนายหุ่ม หากข้อความในจดหมายเป็นของโยมมารดา เพราะนางบุญพาอ่านเขียนภาษาไทยไม่ได้ เนื่องจากเป็นคนญวน ท่านอ่านจดหมายของมารดาอย่างตั้งใจ จดหมายนั้นเขียนเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๑๗ ความว่า

“บัวเหี่ยวลูกรัก

จดหมายของเจ้าที่เขียนเมื่อ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๑๖ นั้นแม่ได้รับเมื่อหลังปีใหม่ ก็ดีใจว่าเจ้าเป็นพระแล้ว งานแม่ยุ่งไม่มีเวลาตอบ กระทั่งเกิดเรื่องประหลาดขึ้นเมื่อเช้านี้ เลยต้องให้ทิดหุ่มเขาเขียนมาเล่าให้เจ้าฟัง

เมื่อตอนเช้ามีด แม่กับทิดหุ่มฝันตรงกัน คือฝันเห็นเจ้าห่มผ้าเหลืองมาบอกให้แม่กับทิดเขาเลิกฆ่าสัตว์ ให้ไปทำงานอื่นทำ ที่จริงเราก็คิดกันมานานว่าจะเลิก แต่ก็ไม่รู้จะไปทำอะไรกิน พอตีเมืองวัดที่แล้วทิดหุ่มเขาฝันเห็นเลข เลยแหงนหวยไต่ดินไปยี่สิบบาท แล้วมันก็ถูก ที่สำคัญคือแม่กำลังจะมีน้องให้เจ้า ตั้งแต่ตั้งท้องก็เหม็นกลิ่นเนื้อวัวเนื้อควาย แล้วก็ไม่ได้ช่วยทิดเขาแล้วนี้อีกเลย

วันนี้เป็นวันพระ ไม่ต้องฆ่า ก็เลยค่อยยังชั่วหน่อย แล้วก็เหมือนโชคเข้าข้างเรา เพราะเมื่อวานมีคนมาสมัครงานกับเต้าแก่ เต้าแก่เขาก็บอกว่าทิดหุ่มออกเขาก็จะรับคนนั้นแทน ทิดหุ่มเคยไปขอลาออกเมื่อสองสามวันก่อน เพราะสงสารที่แม่แพ้มาก เมื่อวานเราบอกเต้าแก่ไปแล้วว่าจะออก ตอนเช้ามีดก็มาฝันพอดี คงจะเป็นบุญของเจ้าที่ได้ไปบวช จึงทำให้แม่กับพ่อเลี้ยงของเจ้าเลิกอาชีพนี้ได้ ถ้าแม่ได้อยู่ที่ใหม่เรียบร้อยแล้วจะส่งข่าวให้เจ้ารู้ทีหลัง หวังว่าเจ้าคงสบายดี ถ้ามีเวลาก็มาเยี่ยมแม่บ้าง

รักและเป็นห่วงลูกเสมอ

ลงชื่อ บุญพา – หุ่ม

ข้อความในจดหมายทำให้พระบัวเหี่ยวปีติหนัก ท่านรีบเดินไปที่กุฏิท่านพระครูเพื่อแจ้งข่าว นายขุนทองนำท่านขึ้นไปพบหลวงลุงที่ชั้นบนของกุฏิ เพราะชั้นล่างนั้นมีคนมานั่งรอกันบ้างแล้ว แม้ว่าอีกตั้งสามชั่วโมงกว่าท่านจะลงมา

“มีอะไรหรือบัวเฮี้ยว ถ้าไม่รีบร้อน ไปฉันทเพลเสียก่อนก็ได้” ท่านพระครูบอกลูกศิษย์ เพราะเกรงฝ่ายนั้นจะหิว กราบพระอุปัชฌาย์สามครั้งแล้ว ผู้เป็นศิษย์จึงตอบว่า

“ผมอิ่มแล้วครับหลวงพ่อ ฉันทปีติเสียอิมเลย”

“ปีติเรื่องอะไรล่ะ” แทนคำตอบ พระบัวเฮี้ยวส่งจดหมายฉบับนั้นให้ ท่านพระครูรับมา อ่านแล้วแสดงมุทิตาจิตว่า

“ฉันขออนุโมทนา เห็นไหม เธอทำสำเร็จแล้ว เห็นอานิสงส์ของการแม่เมตตาหรือยัง”

“เห็นแล้วครับ ผมต้องขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อเป็นอย่างสูงครับ ที่นอกจากจะเมตตาตัวผมแล้วยังเมตตาไปถึงโยมแม่ผมด้วย และหากไม่เป็นการรบกวนจนเกินไป ผมอยากขอความกรุณาหลวงพ่อช่วยเมตตาโยมพ่อผมด้วยอีกคนเถิดครับ”

“จะยากอะไรเล่าบัวเฮี้ยว ก็ทำอย่างที่เธอทำอยู่นั้นแหละ แต่จะต้องให้มากกว่าเก่า เพราะถ้าพลังจิตไม่แรงพอก็จะส่งไปไม่ถึง เธอต้องฝึกให้เข้มข้นกว่านี้จึงจะสามารถส่งไปภพภูมิอื่นได้ ก็ขึ้นอยู่กับความเพียรพยายามของเธอนั่นแหละ”

“เอาละ หลวงพี่สู้ สู้ ขุนทองจะเอาใจช่วย” นายขุนทอง “เซียร์” ออกหน้าออกตา

“ถ้าเอ็งมาช่วยปฏิบัติด้วย รับรองว่าสำเร็จแน่” ท่านพระครูเห็นช่องทางที่จะโน้มหน้า จิตใจหลานชาย

“อู๊ย อย่าให้ถึงขนาดนั้นเลยฮะหลวงลุง ให้หนูคอยเอาใจช่วยดีฝ้า อย่าให้ถึงกับลงไป ขว้างหนอ ซ้ายอย่างหนอด้วยเลย” นายขุนทองเริ่มปฏิเสธ

“หลวงพ่อเคยบอกว่ามีคนทำได้มาแล้ว ที่เป็นชาวนอรเวนะครับ ผมขออนุญาตฟังได้ไหมครับ”

“ได้สิ ถ้าเธออนุญาตให้ฉันเล่า ฉันก็จะอนุญาตให้เธอฟัง” ท่านล้อเลียน “น้องชาย”

“ครับ ขอขอบคุณครับ นิมนต์หลวงพ่อเล่าเถิดครับ”

“เธอเห็นรูปพระฝรั่งที่ตั้งอยู่หน้าอาสนะของฉันทหรือเปล่าล่ะ นั่นแหละเขาละ”

“อ้อ ที่นั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่ในรูปนั้นใช่ไหมฮะหลวงลุง แหม! ล้อหล่อ” นายขุนทอง ชม

“หล่อก็อย่าไปหลงรักเขาเข้าแล้วกัน เขามีเมียแล้ว” ท่านพระครูปรามไว้ก่อน

“เหรอฮะ แหม! อีขุนทองอกหักซะแล้ว” พุดพร้อมกับยกมือขึ้นทาบอก

“จะฟังหรือไม่ฟัง ถ้าไม่ฟังก็ลงไปข้างล่าง” ท่านพระครูไล่อย่างสุภาพ

“ฟังฮะฟัง แหม! พุดแค่นี้ก็ต้องมีมะโหดด้วย” หลานชายบ่นอุบ ท่านพระครูจึงแล้วว่า

“เขาชื่อ วิโก้ บรุน เป็นชาวนอร์เว แต่สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยโคเปนเฮเกน ประเทศเดนมาร์ก เคยมาบวชที่วัดนี้เมื่อปี ๒๕๑๒ วิโก้ เป็นชื่อ ส่วน บรุน เป็นนามสกุล

“เขานับถือศาสนาอะไรครับ”

“ศาสนาคริสต์ แต่สนใจอยากศึกษาพระพุทธศาสนา เขาสอนภาษาไทยอยู่ที่มหาวิทยาลัยโคเปนเฮเกน ได้ทุนของมหาวิทยาลัยมาเรียนภาษาไทยที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เขาเล่าให้ฉันฟังว่าปู่เขาเป็นศาสตราจารย์สอนอยู่มหาวิทยาลัยที่ประเทศนอร์เว ชอบศึกษาพระพุทธศาสนา อ่านพระไตรปิฎกจบทั้งหมด คืออ่านฉบับที่แปลเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเวลานี้ยังแปลไม่ครบทั้ง ๔๕ เล่ม แปลเป็นบางเล่ม แล้วปู่เขาก็อ่านหมด ตอนเขาจะมาเมืองไทย ปู่ก็ให้พรว่า “หลานมาเมืองไทยอย่าลืมเอาของดีมาฝากปู่” เขาสั่งหลานอย่างนี้ ศาสตราจารย์คนนี้ก็แกล้งจริง ๆ อุตส่าห์รู้ว่าเมืองไทยมีของดี คนไทยเสียอีกยังไม่รู้”

“ของดีอะไรครับ”

“ของดีอะไรชะ” พระบัวเหี่ยวและนายขุนทองถามขึ้นพร้อมกัน

“นั่นไง คนไทยสองคนที่นั่งอยู่นี้ยังไม่รู้เลย”

“คนไทยคนเดียวครับ ผมเป็นคนญวน” พระบัวเหี่ยวรีบแก้ตัว

“นั่นแหละ ี่เง่าทั้งคนไทยและคนญวนนั่นแหละ เอาละ ไม่รู้ก็ไม่เป็นไร ฟังฉันเล่าต่อกี่แล้วกัน พอปู่พูดอย่างนี้ นายวิโก้ก็ถามว่าของดีอะไร ปู่บอกเอาเถอะไปถึงแล้วจะรู้เอง หลังจากนั้นนายวิโก้ก็เดินทางมาประเทศไทยเมื่อปี ๒๕๑๑ เรียนอยู่ปีหนึ่ง พอปิดเทอมภาคฤดูร้อนก็นึกอยากบวช จึงอ่านพระวินัยปิฎกทั้ง ๘ เล่ม เขาอ่านภาษาไทยได้ พูดก็ได้ ใช้ศัพท์ถูกต้องกว่าคนไทยบางคนเสียอีก แล้วเขาก็คิดหาวัดที่จะบวช ก็เที่ยวสำรวจวัดต่าง ๆ ตั้งแต่กรุงเทพฯ อยุธยา อ่างทอง ลพบุรี จนกระทั่งมาถึงวัดป่ามะม่วงนี้ ผ่านมาถึงสี่จังหวัดไม่ถูกใจ มาถูกใจเอาจังหวัดที่ห้าที่วัดป่ามะม่วงตั้งอยู่นี้”

“เขาเอาอะไรมาตัดสินล่ะครับว่าวัดไหนถูกใจหรือไม่ถูกใจ” พระบัวเหี่ยวถาม

“เขาบอกเขาเที่ยวถามพระมาทุกวัดให้ตอบปัญหาเขา แต่ไม่มีพระวัดไหนตอบได้ เขาถามว่า

“อะไรเอ่ย สีคนหาม สามคนแห่ หนึ่งในหนึ่งแคว่ สองคนพาไป” เขาบอกไม่มีใครตอบได้ เขาก็เลยมาถามฉัน ฉันก็ตอบเขาไป จะถูกหรือไม่ถูกก็ไม่รู้ละเพราะเขาไม่ได้เฉลย พอฉันตอบเสร็จเขาก็ขอบวชทันที”

“หลวงพ่อบอกว่าอย่างไรครับ”

“เธอลองตอบซิ ถ้าเป็นเธอถูกถามอย่างนี้จะตอบว่ายังไง” ท่านถามพระบัวเหี่ยว

“ไม่ทราบครับ แต่ผมอยากทราบที่หลวงพ่อบอกเขา นะครับ”

“ฉันตอบไปว่า สีคนหามก็คือตัวเราซึ่งเกิดจากการประชุมกันของธาตุทั้ง ๔ คือ ปรฐวีธาตุ อาโปธาตุ วาโยธาตุ เตโชธาตุ”

“หลวงลุงหนูไม่เข้าใจ ช่วยแปลหน่อยเถอะฮะ” นายขุนทองขอร้องพระบัวเหี่ยวจึงรับหน้าที่แปลให้ฟังว่า ธาตุทั้ง ๔ ที่ท่านพระครูพูดถึงคือ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ นั่นเอง

“สามคนแห่ ก็คือกิเลส หรืออกุศลมูล ๓ ได้แก่ โลภะ โทสะ โมหะ หนึ่งคนหนึ่งแควก็คือจิต คึนคนนั้นประกอบด้วยสองส่วนคือ รูปกับนาม รูปเกิดจากการประชุมกันของ ดิน น้ำ ลม ไฟ ส่วนนามก็คือจิต สองคนพาไปก็คือ บุญกับบาป ขยายความคือคนเราขณะที่มีชีวิตก็ถูก โลภะ โทสะ โมหะ ชักจูงไป พอตายลงก็เหลือแต่บุญกับบาป ที่จะพาไปสู่สุคติหรือทุคติ พอฉันตอบอย่างนี้เขาก็ขอบวช บอกว่าอ่านพระวินัยปิฎกเข้าใจหมดแล้ว สิกขา ๒๒๗ ข้อก็จำได้แล้ว ฉันเห็นท่าทางเข้าที่ก็เลยให้บวชแล้วก็สอนกรรมฐานให้ เขาก็ปฏิบัติอย่างเคร่ง ครัดและเอาจริงเอาจัง เทศก็เก่ง ฉันเคยพาไปเทศน์ตามงานต่าง ๆ เทศน์แบบปุจฉาวิสัชนาก็ได้ พวกชาวบ้านชอบใจมาก

วันหนึ่งฉันพาเทศน์งานศพ เขาก็ว่าไปพวกลูก ๆ ของคนตาย ฉันต้องรีบพากลับแทบไม่ทัน”

“ไปว่าเขาทำไมครับ”

“ก็พวกนั้นทำไมถูกต้อง งานศพ พ่อ ลูก ๆ พากันกินเหล้าเมาแเอ้ เขาก็ถามพวกนั้นว่า คนที่นอนอยู่ในโลกนี้ใคร พวกลูก ๆ ก็บอกว่า

“พ่อผมเอง ท่านไม่รู้หรือหรือหลวงพ่อกับพามาไม่ได้บอกหรือ เขาก็ตอบว่า

“รู้แล้ว หลวงพ่อก็บอกแล้วด้วย แต่ที่ถามเพราะอยากรู้ว่าในเมื่อพ่อของพวกคุณตายแล้วพวกคุณมานั่งกินเหล้าต่อหน้างานศพเช่นนี้ พ่อคุณจะได้บุญยังงัย”

พอพูดอย่างนี้ พวกลูก ๆ ก็ทำท่าตะลุมบอนเพราะคนเมานั้นขาดสติ แยกไม่ออกว่านี่พระ นี่ฆราวาส พอพูดผิดหูหน่อยก็จะตะลุมบอนพระเสียแล้ว ฉันเลยต้องรีบพากลับวัด พวกชาวบ้านที่มาฟังเทศน์ก็ไม่อยากให้กลับ บอก “หลวงพ่อนิมนต์อยู่ก่อน” ฉันก็ตอบไปว่า “อยู่ไม่ได้โยม พระวิโก้ทำพิษซะแล้ว”

“แล้วเขาแม่เมตตาไปให้พ่อแม่ตอนไหนครับ”

“ตอนบวชได้สองเดือนแล้ว เขาตั้งใจปฏิบัติมาก บอกได้หมดว่ารอบวัดนี้เดินจงกรมกี่ก้าว ใช้เวลากี่นาที วันหนึ่งเขาก็ถามฉันว่าเขาจะแผ่เมตตาไปยังพ่อกับแม่ที่นอกรเวจะได้อะไร ฉันมองหน้าเขาอย่างสำรวจตรวจตรา แล้วก็ตอบว่าได้ เขาก็ทำอย่างที่เธอทำ วันหนึ่งเขาก็ถือจดหมายมาหาฉัน ร้องไห้ด้วย เขาบอกเขาดีใจจนต้องร้องไห้ จดหมายนั้นใช้เวลาเดินทางหนึ่งเดือนจึงถึงวัดป่ามะม่วง คือเดินทางจากนอกรเวมาติดอยู่ที่คณะอักษรศาสตร์ เพื่อเขามาเห็นเลยนำมาให้ เขาเล่าว่าวันนั้นเมื่อเขาทำกรรมฐานแผ่เมตตาไปให้ ปู่ พ่อ แม่ แล้วก็เพื่อนสนิทอีกสองคน ในจดหมายแม่ก็เล่ามาอย่างละเอียด วันและเวลาตรงกับที่เขาแผ่เมตตาไปให้

แม่เขาเล่าว่าวันนั้นปู่เขา พ่อเขา และเพื่อนอีกสองคนกำลังคุยกันอยู่ในห้องรับแขก ส่วนแม่เขาไม่สบาย แต่ก็นอนฟังเขาคุยกันอยู่ในห้องนอน พอคนทั้งสี่คุยถึงเขา แม่ก็เลยลุกมาร่วมวงด้วย แล้วทุกคนก็ได้เห็นผ้าเหลืองลอยอยู่ทางทิศตะวันออกแล้วก็หายไป ปู่จึงพูดขึ้นว่า

“หลานของปู่ได้มาพบของดีในเมืองไทยแล้ว” แม่เขาก็เลยเข้าห้องหยิบปากกาและกระดาษมาเขียนจดหมายเล่าให้เขาฟัง เป็นเรื่องที่น่าสนใจยิ่งนัก เพื่อนเขาสองคนก็ประหลาดใจมาก”

“หนูก็ประหลาดใจมากมากอะ หลวงลุง มันเป็นไปได้ยังไง ผ้าเหลืองจากเมืองไทยลอยไปประเทศนอกรเว”

“ไม่ใช่ผ้าเหลืองจริง ๆ หรือกเจ้าขุนทอง ที่คนทั้งห้าเห็นนั้นนะเขาเรียกว่า “นิมิต” ถ้าเอ็งอยากพิสูจน์ก็ต้องมาเข้ากรรมฐาน” ท่านพระครูถือโอกาสเกลี้ยกล่อมคนเป็นหลาน

“อู๊ย! กรรมฐานกรรมไหน อีขุนทองไม่เอาไม่เอา” นายขุนทองปฏิเสธเสียงลั่น...

มีต่อ.....๔๑